

ACHTER DE BERGEN

Achter de bergen

Martinus Eisenga

© 2021 M. Eisenga / Uitgeverij U2pi

Titel: Achter de bergen

Auteur: Martinus Eisenga

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-94-9324-0346

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

M'n ademhaling is zwaar en hijgend strompel ik voort. Ik heb het zo benauwd dat ik bang ben flauw te vallen. Uit alle macht probeer ik op de been te blijven. De lucht is verstikkend heet en m'n ogen tranen. Als ik erin wrijf, wordt het alleen maar erger en zie ik amper iets. Toch kan ik het bijna niet laten. Ik weet me met de grootste moeite te beheersen.

De verstikkende lucht doet me naar adem happen, maar diep inademen kan ik niet, want dan voelt het alsof ik vuur binnenkrijg.

De lucht is grauw en er is slechts een diffuus zonlicht waar te nemen. Toch weet ik dat deze akelige lucht een zekere bescherming biedt. Als de zon mij rechtstreeks zou bestralen, zou ik waarschijnlijk letterlijk verbranden. Ik denk hier niet over na, want dat is in deze omstandigheden onmogelijk. Het enige wat ik weet, is dat ik moet 'overleven'. Ik moet naar de haven zien te komen. Hoe ik weet dat ik in een havenstad ben, doet niet ter zake; ik móét erheen!

Om mezelf een beetje tegen de hitte te beschermen, heb ik een lap voor m'n mond en neus gebonden. Hierdoor heb ik het erg benauwd, maar om de gloeiendhete lucht rechtstreeks in mond en neus te krijgen is niet te verdragen.

Veel zien kan ik niet en soms struikel ik. Overal liggen stenen en wat niet al. Soms lijk ik helemaal niet op een weg te lopen. Toch moet ik volhouden. Als ik niet bij de haven kom, waar moet ik dan heen?

Plotseling blijf ik staan en snuif voorzichtig wat

krachtiger lucht door m'n neusgaten naar binnen. Het doet flink pijn. Ik verbeeld me iets zoutigs te ruiken. Zou ik al in de buurt van de haven zijn? Ik probeer sneller te lopen, maar besef dan dat dit niet verstandig is. Ik zou immers makkelijker kunnen struikelen of ergens in vallen. Ik moet m'n verstand blijven gebruiken en voorzichtig zijn.

Ik strompel verder en krijg het gevoel dat de zoutlucht sterker wordt. Of zou het verbeelding zijn en ben ik zo verdoofd en verward dat ik iets waarneem wat ik graag wil waarnemen? Ik heb wel het idee dat m'n hersenen nog werken, dat ik niet hallucineer. Maar onder deze akelige omstandigheden weet je maar nooit.

Graag zou ik even willen rusten en alles om me heen vergeten. Ik weet echter dat ik niet aan zulke verlangens mag toegeven. Erbij gaan zitten of liggen zou dodelijk kunnen zijn.

Een paar keer struikel ik over een steen, of wat het ook mag zijn. M'n tenen doen gruwelijke pijn. Als ik naar m'n voeten kijk, zie ik dat de zolen van m'n schoenen los hebben gelaten. Er steken bebloede tenen uit. Ik ga nog voorzichtiger lopen.

Dan kom ik op vlakker terrein. De lucht wordt doorzichtiger en ik meen zelfs een koel briesje te voelen. Ik ben op een kade aanbeland.

Heel voorzichtig schuifel ik verder. Ineens kan ik water onderscheiden. Het is grauw, vies water. Maar het is toch water. Ik ben bij de haven.

Ik blijf staan en probeer iets van m'n omgeving waar te nemen. Na een poosje raken m'n ogen meer gewend. Het eerste wat ik zie is een meerpaal. Er hangen

stukken touw aan en er ligt een oude stootwil.

Ik loop een eindje langs de kaderand. Het is allemaal heel vreemd. Vogels hoor of zie ik niet. Nergens zijn schepen. Moedeloos loop ik terug naar de meerpaal en ga erop zitten. Bijna val ik in slaap. Heb ik even gedoezeld? De hitte is gruwelijk. Als ik aan m'n voorhoofd voel, kan ik de stukken vel er aftrekken. Ik moet hier weg, voordat het te laat is. Maar ik wilde toch op een schip ontkomen? Als ik op een schip kon komen, dan zou ik toch 'gered' zijn. Of heb ik me aan een droombeeld vastgeklampt? Waar moet dat schip me heen brengen? Zou daar dan wel te leven zijn?

Van angst kan ik bijna niet meer ademen. Wat moet ik toch doen?

Ik staar een poosje voor me uit. Dan zie ik dat de lucht minder grauw wordt dan voorheen. Plotseling ben ik een en al aandacht. Als ik heel goed kijk, zie ik de vage contouren van een schip. Ik meen zelfs menselijke gedaanten te onderscheiden. Ook denk ik een sloopstoeter te horen. Is dit allemaal echt, of is het pure verbeelding?

Dan hoor ik een harde knal. Ik zie een enorme vuurzee. Er is geen schip meer te zien. De lucht wordt weer grauwer en ik kan geen water meer onderscheiden. Het is beklemmend stil. Ik heb de boot gemist. Is dit het einde? Wat moet ik nu?

Ik doe m'n ogen dicht en probeer m'n situatie onder ogen te zien. Ben ik helemaal alleen in deze onmogelijke omstandigheden, of zijn er meer mensen die in dezelfde situatie verkeren? En wat schiet ik ermee op dat te weten? Ik moet zien te overleven, dát

is het enige wat telt! Of wil ik eigenlijk helemaal niet meer leven?

Langzaam doezel ik een beetje weg. Plotseling schrik ik op en doe m'n ogen open. Het is veel lichter geworden en de zon brandt genadeloos op m'n hoofd. Duizelig sta ik op van de meerpaal. Ik houd me er een poosje aan vast om niet te vallen. Dan kijk ik om me heen. Ik zie half gezonken schepen in de haven en het verwrongen staal van hijskranen. Er zijn ingestorte gebouwen en overal ligt troep. Van menselijk of andersoortig leven is geen spoor te bekennen. Wat me nu eigenlijk pas voor het eerst opvalt: het is beangstigend stil! Ook hangt er een afschuwelijke stank. Maar het ergste van alles is de hitte. Het is alsof Phaëton met de zonnewagen langs het aardoppervlak scheert en alles doet verbranden en verdorren.

Ik besluit op onderzoek te gaan naar een 'veiliger' plek. Als ik hier nog langer blijf, zal ik het waarschijnlijk niet overleven. Op m'n gevoel afgaande loop ik langs de havenkade. Waar dat 'gevoel' op gebaseerd is, weet ik niet. Maar ik moet toch iets proberen! Ik strompel meer dan dat ik loop. Toch moet ik oppassen dat ik niet struikel. Het duurt niet lang of ik ben alweer doodmoe en moet even rusten. Ik ga voorzichtig op een stapel brokstukken steen en beton zitten. Heel voorzichtig maak ik de doek voor m'n mond en neus los en wrijf m'n ogen een beetje uit. Dan doe ik de doek weer voor en probeer rustig te ademen. Als ik om me heen kijk, zie ik dat verderop wat minder puinhopen zijn. Die kant wil ik op. Ik ga proberen buiten de 'bebouwde' wereld te komen. Misschien is het daar minder heet

en valt er beter te 'overleven'.

Ik sta weer op en ploeter verder. Ondertussen heb ik vreselijke dorst gekregen en zou ook heel graag iets willen eten. Maar waar haal ik in vredesnaam water en voedsel vandaan?

Na een poosje rust ik weer even. Als ik scherp luister, meen ik heel in de verte iets van zee geluiden te horen. Of is het gewoon het suizen in m'n oren? Ik weet het niet, maar ga verder in de richting van het vermeende geluid.

Als ik een eindje verder ben, meen ik toch dat het geluid er werkelijk is, en zelfs iets in sterkte toeneemt. Dit geeft me wat moed en, ondanks m'n vermoeidheid, worstel ik me in de richting van het geluid. M'n ogen tranen en m'n ademhaling gaat met horten en stoten, maar ik moet doorzetten, want ik weet dat als ik nu de moed verlies, het met me is gedaan.

Omdat de lucht is dichtgetrokken en ik bijna niets kan zien, weet ik nog steeds niet of ik inderdaad in de richting van de zee ga. Toch word ik een steeds sterkere zoutlucht gewaar. Ook meen ik nu duidelijk het geluid van rollende golven te horen. Of zou ik me dit alles verbeelden? Ik zet door, al voel ik het bloed in m'n schoenen en doen m'n voeten ondraaglijke pijn. Ik móét volhouden!

Dan voel ik ineens dat de grond onder m'n voeten zachter wordt. Ik strompel nog een paar meter door en struikel over m'n eigen voeten en val in ... het zand! Nog steeds zie ik de zee niet. Dan kruip ik met een laatste krachtsinspanning een eindje verder. De dikke, dompige lucht wordt iets transparanter en heel wazig

zie ik in de verte de zee. Ik meen zelfs een aanlandig briesje te voelen. Al m'n energie is op en ik ga languit in het zand liggen. Het zand is heet, maar het kan me even allemaal niets meer schelen. Ik moet eerst een poosje uitrusten. Met alle macht verzet ik me tegen de slaap. In slaap vallen zou immers dodelijk kunnen zijn in deze akelige hitte!

Gelukkig blijf ik wakker. Na een poosje voel ik me wat beter en sta ik weer op. Ik loop en kruip in de richting van de zee. Als ik bij het water ben, blijf ik liggen en heb het gevoel dat ik flauw ga vallen. Het is bepaald geen enthousiast 'Thalassa! Thalassa!'

Er is alleen de hitte en een zacht ruisen van de zee. Ik sluit mijn ogen en probeer tot rust te komen. Ik schuifel een eindje verder naar het water. Dan voel ik het water over m'n schoenen stromen. Het zout prikt in m'n kapotte tenen. Toch geeft het me wat verlichting.

Ik lig op m'n rug met m'n voeten in het water. Boven de zee hangt een wazig schijnsel. Het is de zon die een diffuus licht verspreidt. Hoe zou het hier zijn als het nacht is? Zou dat niet beangstigend zijn?

Als ik op m'n zij wat dichterbij het water schuif, raakt m'n rechterhand het water. Ik voel een grote schelp. Het is een oester. Met een spijker van m'n kapotte schoen wrik ik de schelp open. Ik krab de oester los in de schelp en slobber het hele zaakje naar binnen. Het smaakt ziltig, maar nu heb ik in ieder geval wat voedsel binnengekregen.

Na een poosje krijg ik een verschrikkelijke dorst. Ik zal op zoek moeten naar water!

Als ik opsta, kijk ik nog even naar de zee. Er is niet veel te zien, want er hangt een vieze smog boven het water. Ik loop een eindje langs de vloedlijn, zo dicht mogelijk langs het water. Het water is grauw en vies. Er zit niet veel beweging in. Er is weinig golfslag en van schuimkoppen is eigenlijk geen sprake. Ook de zee lijkt min of meer 'dood' te zijn.

Dan besluit ik naar de andere kant van het strand te lopen. Hopelijk zijn daar duinen en vind ik er wat zoetwater. Er zijn inderdaad duinen. Ik ben doodmoe en rust een poosje tegen de eerste duin. Hoe laat het is, weet ik niet, maar ik denk dat het tegen de avond loopt. De 'lucht' wordt donkerder. Ik begin het wat benauwd te krijgen. Als deze omgeving al zo beklemmend is, hoe moet het dan wel niet zijn als het pikdonker wordt? Ik pep mezelf op met de gedachte dat het dan minder warm is.

Ik worstel me naar de top van de duin en laat me aan de andere kant naar beneden rollen. Higgend lig ik in de duinpan. Dan kruip ik naar de volgende duin. Daar begin ik voorzichtig met m'n handen in het zand te graven. Het lukt gelukkig redelijk goed. Dan stuit ik plotseling op een konijnenhol. Ik haal een paar botten naar boven. Dan steek ik een scherp bot dieper in de grond. Als ik het bot weer terugtrek, blijkt de punt vochtig te zijn. Ik lik eraan en het proeft in ieder geval niet zout. Als een razende begin ik met m'n handen te graven. Het zweet stroomt langs m'n hele lichaam. Ik móét doorzetten. Dan gaat het ineens veel moeilijker en wordt de grond taaier. Zou het een veenlaag zijn? Ik weet het niet, maar het interesseert me ook niet.

De grond is een beetje vochtig. Als ik nog wat dieper graaf, komt er een klein plasje in de kuil. Ik laat m'n hoofd in de kuil zakken en slobber het water op. Het smaakt als godendrank. Dan trek ik m'n hoofd uit de kuil en val doodmoe in slaap.

Ik ontwaak uit een loodzware slaap en doe verbaasd m'n ogen open. Maar heb ik ze wel open? Of ik m'n ogen nu open of dicht doe, het maakt geen verschil. Het blijft pikdonker.

Ik tast voorzichtig de grond af: ik voel zand. Langzaam dringt het tot me door waar ik ben: ik lig in een duinpan en het is nacht.

Het is wel wat afgekoeld, voor zover je in deze omstandigheden van afkoeling kunt spreken. Nergens is een sprankje licht. Maan en sterren zijn niet bij machte ook maar met een straaltje door de dompige smog te breken.

M'n neusgaten zijn verstopt en m'n ogen zijn gezwollen en tranen. Ook moet ik soms akelig hoesten en ben ik wat misselijk. Toch voel ik me beter, nu ik een tijdje heb geslapen.

Ik ga op m'n rug liggen en sluit m'n ogen. Er komt een zekere kalmte over me. Ik probeer te bedenken hoe ik in deze situatie terecht ben gekomen. Als ik in slaap val, zal dat niet erg zijn. Dan zien we later wel weer. Toch wil ik proberen alles op een rijtje te krijgen, want het valt niet te ontkennen dat ik me in een absurde situatie bevind. Wat is er gebeurd en waarom kan ik me amper iets herinneren?

Ik span me tot het uiterste in om me te concentreren. Met alle geweld probeer ik naar het 'verleden' terug te keren. Een zekere loomheid komt over mij en ik voel me wegzakken. Val ik in slaap? Dan komen de beelden en geluiden.

Ik loop op straat. Er zijn veel mensen. Het is heerlijk weer en iedereen is opgewekt. De terrassen zitten bomvol. Ineens wordt het doodstil. Heel langzaam wordt het minder licht. Er zijn wonderlijke schijnsels in de lucht te zien die steeds verder uitdoven. Is het een zonsverduistering? Het blijft beangstigend stil. Dan zijn er een paar enorme explosies, gevolgd door een gigantische vuurzee. De hele lucht krijgt een wonderlijke rode kleur. Er zijn overal griezelige schaduwen. De vuurzee dooft ineens uit en het wordt aardedonker. Ik hoor mensen gillen en krijsen.

Er steekt een hevige wind op en de regen komt met bakken naar beneden. Maar is het wel water dat er naar beneden komt? Het brandt op m'n gezicht en handen. Mensen rennen me omver. Ik begin te kruipen en weet een stoep te bereiken. De brandende pijn wordt ondraaglijk. Naast de stoep gaat een stenen trapje naar beneden. Er is een klein raam. Ik sla met m'n vuist het raam in. Gelukkig zijn er geen tralies. De pijn is bijna onmenselijk. Ik wring met de grootste moeite m'n lichaam door het raam. Glasscherven snijden door m'n kleren in m'n huid. Dan val ik op een stenen vloer. Het is aardedonker. Ik tast de grond af en ontdek een Keulse pot. Ik pak de pot en duw hem klem in het raam.

Een tomeloze vermoedigheid overvalt me. Ik zak in elkaar en weet niets meer.

Ik word wakker en voel overal brandende pijn. Wie of waar ik ben, begrijp ik beslist niet. Is dit het einde van alles? Ben ik een stukje gevoel en bewustzijn in de absolute duisternis? Met moeite kom ik wat overeind

en kruip een eindje op m'n knieën. Het is doodstil om me heen. Ik stoot ergens tegenaan. Het blijkt een bloempot te zijn. De pot rolt door de kelder. Ik schrik me wezenloos van het geluid en hap naar adem. Als ik van de schrik bekomen ben, sta ik op en herinner me ineens het raam en de Keulse pot. Met de nodige moeite weet ik de pot uit het raam te trekken.

Er valt een schemerig licht naar binnen. Ik bevind me in een kleine kelder. Er staan wat lege potten. Verder is er eigenlijk niets te zien. Ik wil ook helemaal niet weten wat er nog meer is. Ik wil maar één ding, en dat is: hieruit!

Voorzichtig trek ik een paar glasscherven uit de kozijnen. Ik zet de Keulse pot op z'n kop voor het raam en ga er voorzichtig op staan. Heel voorzichtig wring ik me nu door het raam naar buiten. Als ik buiten ben, hijg ik een poosje na. Eigenlijk merk ik nu pas hoe zwaar en vies de lucht is. Het ademen gaat heel moeilijk en ik ben bang dat de lucht niet erg gezond is. Maar stoppen met ademen is geen optie. Of is het dat misschien tóch wel? Hier wil ik echter beslist niet over nadenken en ik schud de gedachte resoluut van me af.

Over het trapje klim ik naar boven. Ik kom waarschijnlijk op het trottoir terecht. Maar daar valt niets van te zien. Er is heel weinig licht. Wat ik nog wel kan zien, is eigenlijk alleen maar puin. Het is doodstil.

Versuft blijf ik een poosje staan. Wat moet ik beginnen? Ik besluit een eindje te gaan lopen. Maar lopen kun je het eigenlijk niet noemen wat ik doe, het is meer struikelen en schuifelen. Overal steken stenen omhoog

en de huizen en gebouwen zijn ingestort. En dat alles in een spookachtig licht. Het is overal glibberig. Er ligt een kleverige laag over alles. Misschien is dit kleverige spul wel een gevaarlijk vergif. Er is immers geen levend wezen meer te bespeuren! Wat is dit allemaal? De temperatuur is niet te harden. Het is smoorheet en m'n ademhaling gaat heel moeizaam. Om de tien meter moet ik even rusten, want dan ben ik doodmoe. Wat moet ik nu toch doen? De angst begint me flink te pakken te krijgen. Hoe moet dit aflopen als ik geen lucht meer kan krijgen, of als m'n longen verbranden? Dan zal ik stikken! Dit is een erg onaangenaam vooruitzicht. Ik besluit nuchter te blijven: het is nog niet zover! Dit is makkelijker gezegd dan gedaan. Maar dan verman ik mij: ik móét door!

M'n kleren zijn gescheurd toen ik door het raam van de kelder kroop. Ik scheur een stuk van m'n hemd en bind de lap voor m'n neus en mond. Hopelijk beschermt dat een beetje tegen de vieze, hete lucht. Ik ga verder. Plotseling merk ik dat er bijna geen puin meer is. Als ik goed naar de grond kijk, meen ik op een plein te zijn terechtgekomen. Ik zie ook geen ingestorte huizen meer. Wat hiervan het voordeel is, weet ik niet. Misschien raak ik nu minder gauw onder het puin bedolven. Ik besluit even te gaan zitten. Hoe onheilspellend is dit alles. Er is geen enkele beweging en geen enkel geluid waar te nemen. Waar zijn al die andere mensen in vredesnaam gebleven? Misschien zijn ze ergens anders heen gevlucht, of misschien zijn ze wel letterlijk verdwenen! Zou ik hier dan helemaal alleen zijn? Dit alles maakt me zeer angstig, maar ik

moet volhouden. Ik moet proberen m'n levenskracht te behouden, hoe moeilijk dat ook zal zijn.

Ik ben zo moe, dat ik even wegdommel. Dan schrik ik plotseling wakker. Hoor ik stemmen, of verbeeld ik me dat alleen? Dan meen ik het weer te horen. Zou het werkelijk zo zijn? Het stemgeluid komt echt dichterbij. M'n hart gaat als een razende tekeer. Er zijn hier dus meer mensen.

Twee wazige, menselijke gedaanten komen uit de mist tevoorschijn. Als ze mij opmerken, schrikken ze enorm. De gedaanten blijven doodstil staan. Ook zij hebben lappen om hun hoofd gebonden. Ik schrik van hun uiterlijk. Het is alsof ze kapotte, verwrongen gezichten hebben. Zou ik er ook zo uitzien? Ik vrees van wel.

Voorzichtig sta ik op en schuifel in de richting van de gedaanten. De gedaanten verroeren zich niet. Ze houden elkaar stevig vast. De een heeft lappen om het hele gezicht. De ander kijkt mij met grote, opgezette ogen angstig aan. Dan staat m'n hart stil: de lappen van de andere gedaante zakken naar beneden en ik zie een bebaard gezicht zonder neus of ogen, maar gruwelijke gaten. Ik hoor mezelf een ijsselijke gil slaken. De gedaanten draaien zich om en verdwijnen in de mist.

Hijgend laat ik me op de grond zakken en begin te braken. De lap voor m'n gezicht wordt helemaal doordrenkt met braaksel. Ik trek hem van m'n gezicht en gooi hem weg. Met een mouw probeer ik m'n gezicht wat schoon te wrijven. Als ik adem, brandt de hete lucht door m'n luchtpijp. Ik scheur gauw weer een

stuk van m'n hemd en bind het voor m'n gezicht. Dan sta ik op en strompel verder. Wat ik moet doen, weet ik niet, maar hier moet ik in ieder geval weg. Ik heb steeds *The Partisan* van Leonard Cohen in m'n hoofd. Duidelijk hoor ik hem zingen: 'There were three of us this morning, I'm the only one this evening, but I must go on.' Ik heb dus nog herinneringen uit m'n 'vorige' bestaan.

Dit maakt me erg onzeker, want eigenlijk is verder alles van 'vroeger' weg. Misschien zijn m'n hersenen aangetast. Maar hoe het ook zij, ik moet hier in ieder geval weg zien te komen. Waar ik heen moet, weet ik beslist niet. Ik zal maar verder gaan in de hoop ergens op een aanwijzing te stuiten die me in de 'goede' richting stuurt.

Zo strompel en worstel ik een hele tijd. De lucht is dik en vuil. Het wazige zicht bedraagt niet meer dan een paar meter. Er is, op m'n eigen gestrompel na, geen enkel geluid. Dit zorgt voor een totaal onwezenlijke sfeer. Ik heb echter geen tijd om bang te zijn: ik móét verder!

Op een gegeven moment meen ik op een rotonde te zijn. Vaag kan ik de contouren van rondingen zien. Dan ontdek ik in het puin aan de kant een bord. Het is erg beschadigd, maar de pijlen wijzen nog in de oorspronkelijke richting. Ik lees 'harbour / porto' met een pijl. Ik volg de pijl in de hoop bij een haven te komen. Misschien is daar een mogelijkheid om met een schip weg te komen uit deze ellendige omstandigheden. Niet dat ik er erg in geloof, maar ik onderdruk al m'n negatieve gedachten en klamp me

uit alle macht aan dit denkbeeld vast.

Ik heb het gevoel dat ik uren voort worstel. Toch blijft het diffuse zonlicht wazig te zien. Het is dus nog steeds dag.

Het onvoorstelbare gebeurt: ik bereik de haven! Daar zie ik het laatste schip wegvaren en ten onder gaan.

Ik doe m'n ogen open en kijk wat verbaasd om me heen. Er breekt een vaag lichtschijnsel door de mist die vlak boven me hangt. De mist is dompig en grauww. Het is alsof deze mist zelfs in m'n longen is doorgedrongen. Ik voel wat om me heen en merk dat ik in het zand lig. Dan ligt m'n hand ineens op de rand van een kuil. Naast de kuil ligt een stoffen lap. Nu begrijp ik het weer: ik lig in de duinpan naast de kuil waar ik water uit gedronken heb en de lap moet ik voor m'n mond en neus binden.

Nu ik de lap voor heb, gaat het ademen wel wat makkelijker, maar het is allemaal nog verre van aangenaam. Toch moet ik het ermee doen en vooral rustig proberen te blijven.

Ik herinner me gelukkig de beelden nog die ik me 's nachts weer voor de geest heb gehaald. Nu weet ik dus min of meer in wat voor situatie ik me bevind. M'n positie is niet benijdenswaardig. Alhoewel, als ik denk aan de twee menselijke gedaanten die ik de vorige dag heb ontmoet, dan kan het blijkbaar allemaal nog erger. Ik besluit eerst nog wat water uit de kuil te drinken en daarna verder landinwaarts te gaan. Met de nodige inspanning lukt het me wat water uit de kuil naar binnen te krijgen. Hierdoor voel ik me weer wat krachtiger. Toch stelt het allemaal niet veel voor en blijf ik me erg zwak voelen. Dan raap ik al m'n moed bijeen en klauter de volgende duin op. Higgend kom ik boven en hap een poosje naar adem. Dan laat ik me naar beneden rollen en kom in de volgende duinpan